

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. március 1.
(vasárnap)**

Szepesy László

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

Énekek: 264,1, 211, 493,5, 498,4-5

Lekció: 1János 3,10-18

Alapige: Máté 22,39b
„Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert méltó vagy erre kegyelmed miatt, azért, aki vagy felénk és irántunk. Köszönjük Neked, hogy az elmúlt hónapban is megnyilvánítottad felénk hosszútűrésedet, kegyelmedet, szeretetedet, irgalmadat. Köszönjük Neked, hogy ezzel a reménységgel nézhetünk ennek az újabb hónapnak elébe, mert nincs más reménységünk, ahogyan az év elején is hallottuk, csak az, hogyha Te jársz előttünk.

Köszönjük Neked, hogy minden bűnünk ellenére Te könyörülő maradsz, akkor is, amikor parancsaiddal nem törődünk, amikor törvényeiddel, amelyeknek a szív számára gyönyörűségekre kellene lenniük, nem foglalkozunk úgy, hogy azokat magunkra is alkalmazzuk, hanem csak időnként elővesszük, de nem változik aszerint a szívünk, gondolkozásunk, az, akik vagyunk. Köszönjük, hogy mindezen bűneink, engedetlenségünk és szívünk minden gonosz vágya és kívánsága ellenére Te újból és újból keresel bennünket Igédén keresztül.

Hálát adunk, hogy itt a testvéri közösségben is ezt teszed ezen a mai alkalmon. Kérjük is ezt, hogy hangozzék a Te életeteket formáló igéd, amely új életet is adhat, a megújítottat is megerősítheti, növekedést adhat Krisztus ismeretében és a kegyelmedben. Kérjük, hogy Szentlelked által kegyelmesen ezt munkáld, hogy nekünk javunkra és a Te dicsőségedre lehessen ez az istentisztelet minden részével, énekével, imádságával, igéd hirdetésével és az arra való figyellel együtt. Könyörgünk, hogy ezt cselekedd meg ne pusztán értünk, hanem a Te szent és dicsó nevedért.

Krisztusban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

Igehirdetés

Vannak a világon olyan szorosan összetartozó dolgok, amelyeket így sem, úgy sem lehet szétválasztani. Ilyen például a nap és annak fénye, vagy éppen a nagy parancsolatban elének adott Isten és felebarátunk iránti szeretet. Mert amikor Jézus Krisztust megkérdezték, hogy melyik a legnagyobb parancsolat Isten törvényei közül, akkor Ő egy helyett két parancsolatot nevezett meg, mivel ezek annyira össze vannak kötve egymással, hogy nem lehet az egyikről a másik nélkül helyesen beszélni. Mert nem gondolkozhatunk jól az Isten iránti igazi szeretetről, ha abból nem következik rögtön felebarátunk iránti szeretet is. Ahogyan János apostol első levelében számos helyen ezt meg is jegyzi, mint például amikor azt mondja: *„Az a parancsolatunk is van Őtőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is”* (1János 4,21), vagy: *„mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született”* (1János 5,1). De felebarátunkat sem szerethetjük úgy, hogy közben Isten szeretetével nem törődünk, mert ez utóbbi forrása az előzőnek. Ugyanis miféle felebaráti szeretet az, amely Istennel nem törődik, és így azzal sem, hogy embertársam elkárhozik-e bűnei miatt? Ez a kettő tehát elválaszthatatlan egymástól, bár megkülönböztetendő, mégpedig úgy, hogy Isten szeretetének következménye a felebaráti szeretet, ezért nem élhetünk csak az egyiknek vagy csak a másiknak.

A Biblia alapján nem igazolható az a gondolkodás, hogy én jól tudom szeretni embertársamat Isten nélkül is, hiszen tudom, hogy mire van szüksége. Hogyan gondolhatjuk ezt, ha az Igében Isten azt mondja, hogy azt, amire minden embernek leginkább szüksége van – bűnei bocsánata, Isten ítélőszéke előtti igaz mivolt, az örök élet ajándéka –, ezeket csakis Isten adhatja meg, ember nem ajándékozhatja oda a másik embernek? Emberileg nézve tehát én mindent megadhatok az embertársamnak (időmet, erőmet, pénzem, figyelmemet, támogatásomat), de ha Istennel és az Ő irántunk való szeretetével és kegyelmével nem törődöm, és azokra nem hívom fel felebarátom figyelmét, akkor a legdrágább kincstől fosztom meg őt.

Ugyancsak nem igazolható a Szentírás alapján az a nézet és az a gondolkodás sem, hogy én Istent szeretem, de közben felebarátaimmal nem törődöm, legyen szó akár családtagjaimról, rokonaimról, munka- vagy iskolatársaimról, gyülekezeti testvérről, vagy a buszon mellettem ülő, velem együtt utazó emberről. Istent nem lehet helyesen szeretni úgy, hogy csak Ővele foglalkozunk, és az Ővével nem.

Ezzel kapcsolatban egyszer olvastam egy történetet egy vallásos asszonyról, aki nagyon rajongott Istenért. Minden egyes alkalommal, amikor tehetett, elment a templomba, gyülekezeti alkalmakra, ott volt minden bibliaórán, de gyakran fordult elő vele, hogy az odafele vezető úton hiába köszöntek neki gyerekek, hiába akarták néhányan megállítani, hogy beszélgessenek vele, annyira elmerült az áhítatosságában, hogy észre sem vette őket. Szeretteivel hasonlóképpen viselkedett. Amikor segítséget kértek tőle, a legtöbb esetben mindig arra hivatkozott, hogy nekem most templomba kell mennem. Egyik nap hasonlóképpen haladt az utcán, és éppen odaért a bibliaóra idejére, be akart menni a gyülekezeti házba, lenyomta a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki. Ismét és erősebben lenyomta, de az ajtó be volt zárva. Éppen már kezdett elkeseredni a gondolattól, hogy évek óta most először elmulaszt egy gyülekezeti alkalmat, és nem tudva, hogy mit csináljon, felnézett. És akkor vette észre a szemmagasságban levő cédulát az ajtón, amire az volt írva: Itt vagyok kint. Aláírás: Isten.

Tudjuk jól, hogy fontos istentiszteletre, gyülekezeti alkalmakra járni – nem ez ellen beszélek –, fontos Istent megismernünk és szeretnünk, de ezt nem tehetjük

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

felebarátaink szeretete nélkül. Ahogy az ellenkező eset sem igazolható, azaz az, hogy én otthon hiszek Istenben és szeretem Őt, de a gyülekezetbe nem megyek el, mert az ott lévő emberekről annyi gonoszt tudnék elmondani. Jézus Krisztus elhatárolódik mind a két szélsőségtől, hogy csak Istent vagy csak embertársainkat szeressük, és megparancsolja nekünk, követőinek, hogy először szeressük Istent, „*ez az első és nagy parancsolat*”, és ebből következik a második, hogy szeressük felebarátainkat, mint magunkat.

Látjuk tehát, hogy Isten összeköti ezt a két parancsolatot egymással, és nem lehet szétválasztani őket. Ha ezt elhisszük, akkor ebből egy következő kérdés támad, mégpedig az, hogy miért kell az én felebarátomat szeretnem, miért szólít fel Isten külön ez által a parancsolat által erre? Mert az a felszólítás, hogy szeressük Istent, sokak számára még érthető, mert a legtöbben még az Ő létezésében sem hisznek, ezért erre külön fel kell szólítani az embereket, nemhogy még arra, hogy szeressük Őt a Neki tetsző módon, ahogy az a Bibliában le van írva. De embertársainkat azért csak szeretjük valamennyire, nem? Nagyon sokan teszik fel ezt a kérdést. Miért kell erre külön felszólítani minket? A Biblia válasza erre a gondolatra az, hogy nem, nem szeretjük felebarátainkat, sőt mindannyian úgy születünk, hogy emberi természetünknel fogva hajlandóak vagyunk nemcsak Isten, hanem felebarátunk gyűlölésére is. Én ezt már többeknek mondtam, általában megsértődnek ezen, felháborodnak, hogy mondhatok ilyet. Elkezdnek védekezni, hogy én szeretem a családtagjaimat, hogy állíthatok ilyet, hogy napi 24 órában, minden egyes percben gyűlölöm őket vagy a munkatársaimat? Ez nem igaz, sőt, nagyon sok mindent teszek irántuk való szeretetből. Tehát mit mondanak erre az ígére, erre a bibliai állításra, hogy gyűlöljük felebarátainkat? Azt, hogy ez hazugság, ez nem fedí a valóságot. Akik így gondolkodnak, azért nem tudnak igazat adni Isten ígéjének, szavának, mert nem teljesen értik azt, amit a Szentírás mond. Nézzük meg, hogy mit állít az Ige.

Először is hol találjuk meg a Bibliában azt, hogy hajlamosak vagyunk gyűlölni egymást? Az ezt bizonyító számtalan történeten kívül például a Titusz 3,3-ban az apostol beszél az Isten nélküli ember természetéről, a bűnös emberi szívről, és többek között ezt írja róla: „*Mert régen mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgálói, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők voltunk*”. Mit ért ez alatt az apostol? Azt, hogy a nap 24 órájában egymást gyűlöltük? Nem! Az emberi bűnöket felsoroló igeszakaszokat Pál apostol nem ilyen értelemben írja le, hogy minden egyes említett bűn minden egyes percben igaz rád. Nem arról szólnak, hogy a nap minden egyes másodpercében elköveted az összes bűnt, mert ez lehetetlen. Gondoljuk végig: a Galata 5-ben az apostol a test cselekedeteinek nevezett bűnöket sorolja fel, most csak néhányat hadd említsek: „*házaságtörés, ... varázslás, ... versengések, gyűlölködések, harag, ... pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások*”. Mindezt egyszerre követi el az ember? Minden nap lerészegedik, megcsalja a házastársát, és aztán embert öl? Lehet, hogy valamit elkövet bibliai értelemben ezek közül a bűnök közül, de nem mindet egyszerre. Amikor az apostol ilyen bűnlistákat ír a leveleiben, nem azt mondja, hogy minden egyes percben ezt követed el, hanem hogy ezekre a bűnökre van hajlama a szívednek! A hajlam pedig nem azonos a tettel. A hajlam azt jelenti, hogy bűnös szívünk ezekre kész, ezekre a bűnökre hajlandó, ezekre vágyik, és a hétköznapokban így szokta rendezni ügyeit, és így oldja meg a gondjait. Azaz a gyűlöletre való hajlam azt jelenti, hogy szívünk készségesen adja át magát a gyűlöletnek, a ha-

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

ragnak, és a legtöbb esetben ezt a megoldást, utat választja a szeretet útja helyett. Amikor tehát az Ige azt állítja, hogy hajlamosak vagyunk egymást gyűlölni, akkor ezt a készséget állítja elénk, amit egyébként, valljuk be őszintén, mindannyian minden nap saját példánkkal és tetteinkkel igazolunk is. Mert mindannyiunkban ott van ez a fajta hajlam és gyűlölet, csak különböző mértékben és formában. Vannak emberek, akik hevesebb vérmérsékletűek, gyakrabban haragszanak, és ez meglátszik rajtuk. Vannak, akik jobban tudják leplezni, mint mások, és vannak, akik csak magukban fortyognak, de ugyanúgy ott van bennük a felebarátaik iránti harag és gyűlölet. Aki tagadja ezt, az Isten ígését próbálja meg cáfolni, hogy én nem gyűlölöm felebarátomat. Először tehát ezt jelenti az, hogy gyűlöljük felebarátunkat. Miért kell Istennek megparancsolnia külön ezt az evidensnek mondható dolgot, hogy szeresd felebarátodat? Mert a bűnös szíved a gyűlöletre hajlamos, nem a szeretetre.

Másodszor azt is végig kell gondolnunk, amit korábban már megemlítettem, hogy mit is jelent gyűlölni felebarátunkat. Mert sokan azt hiszik, hogy az Isten nélküli bűnös szív, azaz az istentelen ember is ugyanúgy tud szeretni, mint a hívó ember, aki Istenben szeret. De ez nem igaz. A Szentírás szerint ez két különböző szeretet. Mert ha nem Istenben szeretjük egymást, és nem teszünk meg mindent a másik üdvösségéért, és azért, hogy ő is Isten dicsőségére igyekezzen élni, akkor akármit tehetek, akármilyen szeretetnek is nevezzem a bennem lévő érzést, de a legfontosabbat nem adom meg a másinak, amire igazán szüksége van. Olyan ez, mintha találkoznánk egy éhező emberrel, akinek adnánk teljesen új ruhát, elvinnénk, megmutatnánk neki a budai várat, elkényeztetnénk mindenféle úton-módon, csak éppen ennivalót nem adnánk neki, amire a leginkább szüksége van. Olyan ez, mint amikor a szomjazónak nem nyújtunk italt, és az elesettnek nem nyújtjuk a kezünket, hogy felsegítsük. Mert az Ige szerint az evangéliumra, Jézus Krisztusra, az életnek kenyerére van a leginkább szüksége minden embernek, és ha én nem adom ezt neki bizonyágtételemmel, szeretetemmél, akkor az élet lehetőségétől fosztom meg felebarátomat, ami már nem szeretet, hanem egyfajta gyűlölet és kegyetlenség. Mert az éhezőt éhen hagyni kegyetlenség, ha módomban áll – ahogy hallhattuk a lekciónban – megelégtetni őt. Erre emlékeztet minket Krisztus mondása is, amikor azt mondja: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?”* (Máté 16,26) Alkalmazzuk ezt alapigénkre, azaz mit használ, ha te megadsz mindent a másinak, de abban nem segítesz neki, hogy a lelke ne kárhozzon el? Mit ér az, hogy megindulsz azon, hogy a másik valamiben hiányt szenved, miközben a legszorongatóbb szükségéről, legnagyobb nyomoráról, a legfontosabbról, a bűnbocsánatról és az örök életről elfeledkezel? Lehet, hogy ebben az életben mindent megadsz neki, de mit érsz el vele, ha csak erre az életre tartod meg őt, de az örökkévalóságra nézve hagyod őt elkárhozni? Nem arról van szó, hogy nem kell a másik testi szükségleteiről is gondoskodni. Dehogynem, a felebaráti szeretet ezt is jelenti. De ha csak ezt jelenti, akkor miben különbözik a mi szeretetünk a hitetlen ember szeretetétől? Az Istenben való felebaráti szeretethez tehát nem lehet hasonlítani a bűnös emberi szeretetet. Tehát arra a kérdésre, hogy miért kell Istennek megparancsolnia nekünk, hogy szeressük felebarátunkat, a válasz az is, hogy mert hajlamos vagyok csak emberi módon szeretni, és nem Istenben szeretni felebarátomat.

A következő válasz összefügg az előzőekkel: azért kell a felebaráti szeretetet megparancsolni nekünk, mert rabjai vagyunk az önmagunk iránti szeretetnek. Sokan félremagyarázzák a nagy parancsolatnak ezt a szakaszát, és úgy magyarázzák, hogy

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

lám, Isten is megparancsolja az Igében, hogy szeresd önmagadat. Igen ám, de miért mondja ezt? Azért, hogy „szeresd felebarátodat” legalább annyira, mint amennyire magadat szereted, mert az önszeretben nagyon elmerülünk, a felebaráti szeretetért viszont kevesen buzognak. Ne forgassuk ki az Ige szavait, mert az önszeretet megemlékezésével Krisztus a felebaráti szeretet mértékét akarta meghatározni, hogy legalább annyira szeresd embertársadat, mint önmagadat, nem pedig az önimádatra akart minket buzdítani, ami egyébként is megkísért bennünket. Pál apostol a 2Timótheus 3,2-ben elkezdte felsorolni, hogy az utolsó időkben – amelyek napjainkat jelentik, a Krisztus visszajöveteléig lévő korszakot – milyen bűnök jellemzik majd az embereket, és az első helyen sorolja fel, hogy „*lesznek az emberek magukat szeretők*”. Isten egyértelműen és világosan a felebaráti szeretetet parancsolja meg nekünk, tehát ne keverjük ide az önszeretetet. Mert Isten arra akar rámutatni, hogy amíg önmagunk szeretete van szívünk középpontjában, és az uralkodik bennünk, addig sohasem fogja a felebarátunk iránti igaz szeretet áthatni és jellemezni az életünket. Ez csak akkor történhet meg velünk, ha szívünkben az Isten iránti szeretet fog uralkodni, mert annak gyümölcse és következménye az a szeretet, amely a másokkal való kapcsolatot keresi, és összeköt bennünket egymással (Kolossé 3,14). A Szentírás nagyon gyönyörű képet használ a szeretet erejére. Kötélnek nevezi, olyan kötélnek, amely összeköti az egyik embert a másikkal. Nem rabul ejt, hanem szoros kapcsolatra segít. Az önszeretetből való szabadulás egyik útja ez, hogy Isten útjára ráállunk: „*szeresd az Urat, a te Istenedet*” mindenek előtt, és „*szeresd felebarátodat*”. Tehát miért parancsolja meg Isten nekünk felebarátunk szeretetét? Azért, mert az önszeretet rabjai vagyunk, és ez megkötöz bennünket, de Isten szabadítást készített Krisztusban, és a szabadulás útja ez: az Isten iránti és a felebarátunk iránti szeretet.

Végül pedig azért parancsolja meg nekünk a felebaráti szeretetet, mert Isten maga is így szeret minket. Világosan kiderül ez Krisztus szavaiból, amit tanítványaihoz intézett, amit már hallhattunk: „*Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást*” (János 13,34). Megváltónk magát állítja elénk példának a felebaráti szeretetben. Nem pusztán arról van szó, hogy Őbenne Isten szeretett minket, hanem hogy Krisztus emberként tökéletesen betöltötte a felebaráti szeretet parancsát. Szerette tanítványait, családtagjait, ellenségeit, népét. Úgy szerette, ahogy az Igében Isten megparancsolja nekünk. Ő a kegyelemnek és irgalomnak Istene, aki szeret bennünket, bűnösöket. Minket pedig a maga hasonlatosságára, képére akar formálni, hogy mi is olyanok legyünk, mint Ő (Róma 8,29). Tehát ha Krisztus követői vagyunk, ha Isten gyermekei vagyunk, akkor Ő minket át akar formálni a felebaráti szeretetben is.

A következő kérdésre is válaszolnunk kell, hogy kit ért Isten felebarát alatt. Csak azokat, akik minket is szeretnek? A Hegyi beszédből, Máté evangéliumából tudjuk jól, hogy nem. Krisztus azt mondja tanítványainak, hogy „*ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek*”, miben különböztök a bűnös, istentelen emberektől, mert ők is ezt teszik? Azokat szeretik, akik őket szeretik. Ellenben nekünk az a parancsunk is van, hogy „*szeressétek ellenségeiteket*” is. Családtagjainkat, rokonainkat kell szeretni, akikkel minden egyes nap együtt dolgozunk vagy tanulunk? Vagy csak hívó testvéreinket az Úrban? Krisztus válasza az, hogy mindenkit. A felebarát minden egyes embert jelent. Amikor megkérdezték Őt erről, hogy kicsoda a mi felebarátunk, akkor az irgalmas samaritánus példázatával válaszolt (Lukács 10,29-37). A példázat lényege, hogy minden ember a mi felebarátunk, és tartozunk szeretni őket úgy, hogy

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

ha kell, könyörüljünk rajtuk, mint ahogy a samaritánus is könyörült a sebesülten fekvő zsidó férfin. Azért, mert a férfi megérdemelte? Azért szeressük felebarátunkat, mert valami jót találunk a másokban? Testvérek, a samaritánus nem arra gondolt, hogy a zsidók hogyan gyűlölték a samaritánusokat, vagy, hogy ismeretlen, idegen volt számára ez a férfi. Miért álljak meg egy idegennek segíteni? Nem a saját biztonságára gondolt, hogy vajon itt leselkednek-e még a támadók, és rám is le akarnak-e csapni, jobb lesz inkább tovább menni, hanem arra nézett, hogy ennek az embernek szüksége van rám. Isten szerint mindannyian egymás felebarátai vagyunk, még azoknak is, akiket az út szélén látunk feküdni akármilyen okból kifolyólag, ő is a felebarátunk.

Sok kérdést vet fel ez a krisztusi parancs, amire nem lehet egy igehirdetésben válaszolni. Mert a Biblia nagyon részletesen beszél arról, hogy mit jelent szeretni felebarátainkat. Sok ígét találunk azzal kapcsolatban, hogy a felebaráti szeretetnek hányféle módja és válfaja van. Mert bár szeretnünk kell ellenségeinket is, de másként, mint a feleségünket vagy gyermekeinket. Mást jelent a felebaráti szeretet egy hitetlen ismerősünkkel kapcsolatban, mint egy hívővel kapcsolatban. Másként kell szeretnünk és intéznünk ügyeinket itt a gyülekezeten belül, mint azon kívül (1Korinthus 5,12). Mindezekről részletesen beszél Isten a Szentírásban, mert a felebaráti szeretet nagyon sokféle. De mi most a lényegre koncentráljunk, ez pedig az, hogy Isten arra a szeretetre akar minket tanítani, amivel Krisztus is szerette felebarátait a földi élete során, és szeret bennünket most is. Ez pedig nem ismer személyválogatást. Nem azt szereti csupán, aki bocsánatot kért a tegnapi rosszért, amit ellenem elkövetett. Nem azt szereti csak, aki valamit tud nekem majd később adni, vagy értem valamit tenni. Nem azt szereti, akivel muszáj együtt lennem, mert vérségi kötelék köt össze vele. A személyválogatás nélküli szeretet nem a másikat nézi. Azért nem személyválogató, mert nem a felebarátot nézi pusztán, hanem felfele néz. Azt a kérdést teszi fel, hogy Istenem, Te ebben a pillanatban is gyermekednek tartasz, és gyermekeddé fogadtál engem, én most Téged követlek a felebaráti szeretetben, vagy a magam útját akarom járni? Ez a kérdés, Testvérek, nem az, hogy kicsoda az, akit te szeretsz, hanem hogy ki vagy te: Isten gyermeke vagy a saját útjain járó eltévelyedett bárány. És, Testvérek, ne a több ezer kilométerre levő afrikai árvákat szeressük (lehet őket is támogatni), hanem azokat szeressük, akiket Isten mellénk hoz, a szomszédaidat, munkatársaidat, családtagjaidat, itt a gyülekezetben a melletted ülőket. És ne nézd, hogy megérdemli-e, hanem hogy te Isten gyermeke akarsz-e lenni ebben is, vagy nem!

A felebaráti szeretettel kapcsolatban felvetődik még egy kérdés: miért nem mondta Jézus Krisztus ezt, hogy szeressetek minden embert, és miért ezt a szót használja, hogy felebarátodat? Azért, mert ezzel a kifejezéssel is rá akart mutatni, hogy közel kellene éreznünk magunkat minden embertársunkhoz. Mert az eredeti görög kifejezés, ami a felebarátot jelenti a fordításban, ezt a közelséget fejezi ki, azt jelenti, hogy az az ember, aki melletted, közeledben van, azaz, aki éppen ott áll a te jobboldon vagy baloldon, akit Isten melléd hozott. Lehet, hogy csak a buszon, lehet, hogy csak egyszer futsz össze vele életedben, mint a samaritánus a zsidóval. A görög nyelvben ez a szó jelent barátot is, de Krisztus úgy használja a Hegyi beszédben is és más igehelyeken is, hogy minden embert értsünk felebarát alatt. Ezzel a kifejezéssel tehát Krisztus azt akarta megértetni velünk, hogy küzdjünk a bűn okozta közöttünk lévő távolságok és szakadékok ellen, mert a bűn szétválaszt, a bűn a másokban a rosszat veszi észre, a bűn azt keresi, hogy miképpen úszhatnám meg a másikkal való találkozást,

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

a bűn azt keresi, hogy miért ne álljak szóba vele. Ellenben Isten a szeretet kötelékével akar minket egybekötni, hogy szorosán ott legyünk egymás mellett felebaráti szeretetünkkel, hogy ne legyen közömbös a másik, hogy ne legyen természetes az, hogy nem ismerem azt, akivel vasárnapról vasárnapra vagy alkalomról alkalomra együtt vagyok. A szeretet az, amely kötélként egybekapcsol minket, a bűn pedig, ami eltaszít. Hány házasság, család, barátság, testvéri kapcsolat esik szét a bűn miatt, mert egymás ellenségévé, versenytárssá, rivalizálóvá tesz bennünket, ellenben Isten ezeket – házasságot, családot, barátságot, mindent – a szeretet kötelékével akar egyben tartani.

Látjuk, hogy Isten mint kötötte össze az Óiránta való és a felebaráti szeretetet, láttuk, hogy miért parancsolja meg, miért van erre egyáltalán szükség, és azt is, hogy kit ért felebarát alatt. Kívánom, hogy Isten Szentlelke vezessen minket abban, hogy magunkra vonatkoztassuk ezeket az igéket, magunkat vizsgáljuk meg, hogy mennyire igyekszem e szerint a parancs szerint is Krisztus útján járni. Az Ige határozottan kijelenti, hogy ahogyan Istent nem tudjuk szeretni úgy, ahogyan azt Krisztus a nagy parancsolatban megmondja, úgy egymást sem tudjuk ilyen mértékben szeretni, de hívó emberként ettől még feladatunk és kötelességünk, hogy kövessük Megváltónkat ezen az úton, hogy minden nap ott legyünk, ahol Ő is ott van, odamenjünk ahhoz, akihez Ő is oda akar menni. Isten segítsen és vezessen minket kegyelmével és az engedelmisség lelkével, Ő adja ezt meg nekünk, hogy tudjuk követni a felebaráti szeretetben Őt!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, könnyű beszélni a szeretetről, annál nehezebb megélni és gyakorolni azt, még inkább ellenállni bűnös szívünk készítésének amely nem csak önzésre, hanem irigységre, haragra, gyűlöletre buzdít bennünket. Bocsásd meg, hogy gyakran engedünk kísértésének, bukásainknak mi vagyunk az okai. De köszönjük, hogy Te szabadítást készítettél ebből a megkötözöttségből is, és köszönjük, hogy Krisztusban készen áll a szabadság.

Kérünk, hogy előbb adj mindebben való hitet, mert e hit által készíted elő számunkra a szabadság útját. Segíts elhinnünk, hogy Te képes vagy minket Krisztushoz hasonlóvá formálni, az Irántad való és egymás iránt való szeretetben is. És ebben szeretnénk bízni, ebben szeretnénk reménykedni, és kérni, hogy Szentlelked emlékeztessen minden egyes pillanatban erre, hogy amikor éppen bosszantanak bennünket, vagy éppen veszekszünk, vagy valami más háborgatja szívünket, akkor Tehozzád jöjjünk, és könyörögjünk, hogy segíts minket, ajándékozz meg az Irántad való szeretettel, és ebből kifolyólag a felebaráti szeretettel is. Urunk, annyi mindent várunk el egymástól, kérünk, hogy segíts inkább arra figyelni, hogy mit adhatnánk. Könyörögünk, hogy a testvéri köteléket is közöttünk Te mélyítsd, hogy valóban ne csak egymás mellett ülő emberek, hanem egy test tagjai lehessünk hit által, mert Te voltál az, aki összekötöttél bennünket, és összeszerkesztettél a Te tested tagjaivá. Köszönjük, hogy bízhatunk ebben a munkádban, kegyelmedben, s könyörögünk, hogy támogass bennünket küzdelmeinkben, különösen, amikor ellenségeinket kellene szeretnünk.

Kérünk, hogy minden helyzetünkben maradj kegyelmeddel velünk.

Imádkozunk súlyos beteg testvéreinkért, különösen azokért, akik a halál előtt állnak, Te adj Benned való hitet, jó reménységet, Benned való bizalmat, adj erőt elhordozni mindazt, amit ránk helyeztél, és irgalmaddal könyörülj rajtunk.

4. MIT JELENT FELEBARÁTUNKAT SZERETNI?

Imádkozunk azokért, akik a héten vesztették el szerettüket, vagy álltak ravatal mellett, köszönjük, hogy Te magad a vigasztalás Istene vagy, Te vagy „a feltámadás és az élet”, kérünk, Te adj igazi vigasztalást számukra.

Könyörgünk a megfáradtakért, megterheltekért, Tebenned van, Urunk, a nyugalom. Kérünk, hogy akármilyen helyzetben legyünk, sikerekben, örömökben, küzdelmekben, bukásokban, tanuljunk meg gyermekeidként Hozzád szaladni, minden-
nel Hozzád fordulni. És köszönjük, hogy Te gondoskodsz rólunk, hogy nem hagysz el bennünket sosem, akkor sem, amikor mi másat gondolunk. Kérünk, támogass bennünket az engedelmesség lelkével, hogy mi is Veled lehessünk, és Téged akarjunk követni bukásaink ellenére is.

Maradj velünk ígéreted szerint „*minden napon a világ végezetéig*”, vagy amíg magad mellé nem veszel minket. Köszönjük, hogy reménységünk lehet Igédből arra, hogy megtartsz bennünket, és felkészítesz arra a napra.

Addig is kérünk áldj meg bennünket gyülekezetként, áldd meg egyházunkat, magyar népünket, adj Hozzád térést, Benned való hitet és bizalmat, de mindenekelőtt hálaadást is, hogy észrevegyük mindazt a jót, amit naponként cselekszel értünk. Így kérünk, maradj velünk, és őrizz bennünket a hitben, a te utjaidban.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

498,4-5. ének

4. A te erőd, ó Mindenható; Légyen nekünk ma is
Minden életünk háborgató Gonosz ellen paizs
Légy segítőnk, ha munkálkodunk S igazán keresünk;
Vigasztalónk, ha szomorkodunk, Atyánk, ha elesünk.

5. Adjad, hogy tartsuk fődolgunknak Szent nevedet félni,
Hasznáért felebarátunknak Semmink sem kímélni.
És szívünk szerint elfelejtsük, Ha megbánt valaki;
A másoktól vett jót ne ejtsük Elménkből soha ki!